

Добре там, де ми є

[Богдан Приходько, студент групи НТ-49м]

#16-17 от 14.09.2011

Я – українець. Отже, я – європеєць. Ще в гімназії на уроках географії вабили різнокольорові клаптики політичної карти Європи. На уроках історії, зарубіжної літератури, англійської мови ніби оживали Греція, Італія, Великобританія, Франція, Німеччина... А ще мені, як і багатьом чоловікам, подобаються німецькі авто. І коли в день відкритих дверей в ХПІ Віра Миколаївна Шамардіна, декан німецького технічного факультету, запропонувала навчатися саме на цьому факультеті, вибір було зроблено остаточно. То був 2009-й.

Потрапила на очі стаття «Розпочався європейський рік волонтерства» в інформаційному виданні представництва Європейського Союзу в Україні «Євробоюлетень» № 1 (січень, 2011). У ній мова йшла про те, що «2011-й проголошено в ЄС роком волонтерства». І далі: «Його метою є привернути увагу до діяльності людей, які витрачають свій час на безоплатну допомогу іншим, а також заохотити до цього якомога більше європейців». Дізнався, що у Харкові є організація «Планета-21», яка, серед інших послуг, надає допомогу і у пошуку волонтерських проєктів. Завітав до офісу, і стало зрозуміло – Європа чекає на волонтерів! В Україні волонтерство не має таких давніх традицій, як у державах Євросоюзу, проте останніми роками воно активно розвивається. Можливо, ця інформація стане комусь у нагоді, і молоді українці захочуть стати волонтерами. Така нагода побувати в Німеччині! Не день-два, як турист, а три тижні, або, хто хоче – шість!!! Я захотів.

Збирати необхідні документи було неважко, хоча весь процес розтягнувся з 1 березня (вибір проєкту, заповнення анкет) до 27 червня (одержання Шенгенської візи). І ось, нарешті, 13 липня о 24.00 автобус Донецьк – Марбург з Харківського автовокзалу взяв курс на захід – до Німеччини. На другий день о 14.30 зійшов у Ганновері, ще на поїзді 40 хвилин і Ферден – місце волонтерського проєкту. П'ятниця, субота та неділя – у молодіжному центрі збиралися молоді люди (всього 14) з Німеччини, Італії, Франції, Туреччини, Білорусі, Іспанії, Південної Кореї, Великобританії, Грузії, України. Спілкувались англійською – офіційно, а неофіційно – ще й мовою жестів. Згадався Пушкін: «Мы все учились понемногу...» Взагалі, спілкування в молодіжному колі, коли всім по 16–20 років, з різних культурних середовищ – це щось неймовірне, цікаве, веселе! Це зовсім не Інтернет!

Нам видали велосипеди, картки в душ і басейн (тем, де ми жили, не було душових кабін) – 1,5 години на день безкоштовно. Продукти купували самі, готували по черзі (по двоє).

Взагалі умови проживання були чудові: на кухні були електроплита, мікрохвильова піч, посудомийна машина, кавоварка, блендер, 2 холодильники (повні сиру, сосисок, різних ковбас, намазок на хліб, варення, фруктів, йогуртів, овочів) – їли всього досхочу. В Німеччині я набрав зайвих 6 кг при тому, що працювали і майже щодня їздили на велосипедах. На мансарді був більярд, настільний футбол, теніс, телевізор, музичний центр, DVD плеєр, у нашому розпорядженні було три комп'ютери; у підвалі була пральна машина.

Працювали ми з 9.00 до 14.00 з понеділка по п'ятницю, субота та неділя – вихідні. На вихідних нам влаштовували безкоштовні екскурсії до Бремена, Гамбурга, Кельна, Амстердама або Берліна (на вибір). А велосипедні екскурсії до навколишніх містечок були кожного дня. Коли падав дощ, грали в шахи та інші ігри. Іспанець Альваро та німкеня Ульріке розважали грою на синтезаторі. Часто лягали спати далеко за північ. Тусувались у нічних клубах Бремена. У вільний від роботи час ми працювали: робили ремонт молодіжного центру, зчищали старі шпалери, фарбу, а потім клеїли нові і по-новому фарбували.

Працювали старанно по 5 годин на день майже 3 тижні. Коли до нас у гості завітали мер Фердена Лутц Брокменн і спонсор проекту Рольф Зепп, то щиро подякували за роботу і запросили на наступний день на барбекю. У місцевій пресі з'явилася стаття, в якій мова йшла про те, які ми молодці, що свої канікули проводимо не на пляжі, а ремонтуємо молодіжний центр, розповідалося про наш інтернаціональний колектив, про досвід самостійного життя, роботи, спілкування. Стаття мала заголовок «Ремонт без кордонів». Коли прийшов час прощатися, то звичайно, всім було сумно. На «Goodbye party» ми обмінялися адресами, e-mail, запрошували один одного в гості зі словами «My home is your home»... Так, є що згадати.

А вже в неділю вранці хто поїхав додому, а я – в інший workcamp в місто Лангзур (біля Тріра), що знаходиться на німецько-люксембурзькому кордоні. Але то вже інша історія... У цьому таборі було по-іншому. Жили ми в Бенедіктхоллі (щось на зразок колишнього маєтку, а зараз будинку культури), тут були 2 душі, але не було такої укомплектованої кухні, як у Фердені, тільки 2 холодильники, електроплита, бойлер, 2 шафи, столи, а ще стара повільна кавоварка, фортепіано. Взагалі, тут нічого не було: ні тенісу, ні більярду, ні настільного футболу, ні телевізора, ні найстрашніше, Інтернету!!! Людей було більше – 18, з Німеччини, Іспанії, Росії, Польщі, Чехії, Вірменії, з України я і Катя з Дніпропетровська. Робота була на природі. Ми газонокосарками та мотокосами косили траву у парках, чистили дерева від сухих гілок мотовилами, підрівнювали кущі. Ще на дитячому майданчику установлювали лавочки, гойдалки... Працювали в лісі, теж вирізали сухі дерева, гілки. У ліс нас возили на джипах. Було круто їздити по лісових дорогах – підйоми, спуски, калюжі... Лісові дороги в Німеччині нагадали рідну Україну, спасибі їм! Поки дівчата чистили ліс від сухих гілок, ми с Томасом (лісником) перестелили підлогу в будиночку лісника (якраз і знадобився досвід роботи на будівництві, коли я заробляв гроші на цю поїздку). Взагалі, робота була важча, ніж у Фердені, але були і свої плюси.

Наприклад, щоб опинитись у Люксембурзі, треба було пройти пішки через міст. Це 15 хвилин від нашого помешкання, до столиці Люксембургу міста Люксембург – всього 25 кілометрів. До Франції було трохи більше – 40 кілометрів. Звичайно, що ми їздили на вихідних у

Люксембург та Францію, це вже зовсім інші країни, інша мова, інша культура, інші... ціни. У Німеччини, як мені здалося, все дешевше і, по-моєму, демократичніше. Цікаво, що у Франції мало хто володіє англійською, хіба що в центрі Парижа та найвідоміших місцях, де багато туристів. Я це чув і раніше, а тепер переконався сам. Клімат у Лангзурі більш вологий, це місто з трьох боків оточено річкою Мозель. Практично щодня були дощі. В цій місцевості дуже багато виноградників, в Люксембурзі та Франції також. Чого-чого, а вина ми накуштувалися! Також пива, тут я його випив більше, ніж за цілий рік в Україні. Хоча не став у ньому розбиратися більше: пиво як пиво, темні сорти подобаються менше, але це суб'єктивно. Ще були барбекю: то у мера день народження, то у пожежників, наших сусідів і друзів, то у лісника (до речі, це цікавий типчик, не жонатий, 33 роки, уміє працювати і проводити вільний час). Цей Томас на свій день народження возив (хто хотів, і я в тому числі) нас на раллі, як проходило недалеко від Лангзура. Рев двигунів, і з інтервалом в декілька секунд пронеслися круті, розмальовані авто, все... По телевізору спостерігати було цікавіше. Інколи вечорами я їздив до люксембурзького містечка Вассербіліггер (10 хвилин їзди) в паб, де був безкоштовний Інтернет, щоб поспілкуватися з друзями, скинути листа батькам...

Пролетіли ці 3 тижні... Знову дорога: до Тріра автобусом, потім поїздом до Кельна, пересадка на інший поїзд до Дюссельдорфа. У цьому місті провів день, самотньо блукаючи вулицями старого міста, фотографуючи архітектурні цікавинки, набережну Рейна. Залишок ночі пересидів на вокзалі, а рано-вранці автобус прямо до Харкова. Виїхали в неділю, а в понеділок о 23.00 вже по проспекту Гагаріна під'їжджали до автовокзалу. Ну, здрастуй, рідне місто! Наше місто змінюється, причепурюється (принаймні місцями), готується до Євро-2012. Усіх запрошував до нас в Україну і, особливо, до Харкова. Деякі дивувалися, дізнавшись, що чемпіонат з футболу проходить у нас, деякі обіцяли подумати. Так що я готовий знову стати волонтером на Євро-2012. Запрошую приєднатися всіх, хто володіє англійською, німецькою, французькою, іспанською, італійською, або просто любить футбол і хоче допомогти іноземцям відчувати себе зручніше в Україні, в Харкові. Добре там, де ми є...
Богдан Приходько, студент групи НТ-49м

, ' . workcamp , : ,
, .
, , - . , !
- - .

